

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑΝ "ΤΥΠΟΣ",

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΑΘΗΝΑ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειριστής: Η ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

« ΕΤΑΙΡΙΑΝ « ΤΥΠΟΣ » Σοφοκλέου, 3, ΑΘΗΝΑΣ »

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 20 τὸ χρόνο.

» 10 τὸ ἕξμηνο.

» 5 τὸ τρίμηνο.

Γιά τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. 25 τὸ χρόνο.

» 15 τὸ ἕξμηνο.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ε ΝΟΥΜΕ να σημειώσουμε γιατί για την άπεργία των Μηχανουργών, που εξακολουθεί εδώ και δυο μήνες. Είναι, α δὲ γελιόμαστε, ἡ πρώτη μεγάλη καὶ συστηματικὴ ἀπεργία πὸν γίνεται στὸν τόπο μας. Διὸ κοινωνικὲς τάξεις παλεύανε πρὸς μιά ἀξιοσημειωτὴ ἐπιμονὴ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Κ' εἶναι ἀληθὲς χαρακτηριστικὸ πὸς τὴ στιγμή πὸν ὁ ἐργάτης ἐνοιῶσε πὸς βρίζεται σὲ ἀληθινὴ πάλη, καὶ ἡ ὁργὴ τὸν ἐπύψε, τὴ στιγμή αὐτὴ ἐνοιῶσε ἀνίκητὴ τὴν ἀνάγκη νὰ μεταχειριστῆ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα στὸν ἀγῶνα του. Ἔῖναι ἡ πρώτη φορὰ πὸν βλέπουμε ἐργατικὲς προσήλυτες γοαυμένες μὲ τόνο σὲ δημοτικὴ γλῶσσα. Χαίρετιζομε τὸ γεγονόςὸ σὰ μιά καλὴ ἀρχή. Ὁ ἐργάτης πρῶτον νὰ τὸ νοῦσαι πὸς ἓνα ἀπὸ τὰ ὄπλα του εἶναι καὶ ἡ ἀληθινὴ δημοτικὴ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα του δηλαδή.

Ε ΝΑ ζήτημα ὄχι πὰ λογοτεχνίας ἢ γλώσσας, πὰρὰ ζήτημα καθαρῶ ἠθικῆς παρουσιάζεται καθε τόσο πὸν θὰ γίνει μιά συζήτηση γιά τὸ πολυθρόλητο γλωσσικὸ ζήτημα. Δικαίωμα του νὰ εἶναι ὁ καθένας καθαρνεουσιάνος, μιχτός, Κοντικός, Μιστριωτικὸς καὶ ὅτι ἄλλο ἢ στενοκεφαλιά του μπορεὶ νὰ τοῦ ἐπαγορεύσει. Μιά ὑποχρέωση μόνο ἔχει, σὰ βγαίνει νὰ συζητήσῃ δημοσία καὶ νὰ εἰπεὶ τὴ γνώμη του. Νὰ σταθεὶ τίμιος, ἠθικὸς ἄνθρωπος. Νὰ μὴν εἰπεὶ τίποτα πὸν μπορεὶ νὰ ζημιώσῃ τὴν ὑπόληψη τῶν ἄλλων, τίποτα δυσφημιστικὸ, τίποτα ἄβασάνιστο, τίποτα πὸν νὰ μὴν εἶναι ἀπόλυτα θέβαιος πὸς εἶναι ἀληθινὸ. Μόνον ὁ μακαρίτης ὁ Μιστριώτης νύθετοῦσε ἀνεξέταστα ὄλες τίς φήμες τῶν δρόμων καὶ αὐτὸ τῶκανε ἐπίτηδες γιά νὰ δυσφημήσῃ τοὺς ἀντικαλούς του. Τὸ ἴδιο κάνανε καὶ ἄλλοι. Ἔτσι δημιουργήθηκα ὁ περίφημος Παλιόκουβέντας, ἡ Κέχριμπάρρα, τὸ σοφία σουζα, τὸ Πῆρε ὁ διάολος τὸ Χριστὸ καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀναγοῖλες. Μὰ εἶχαμε τὴν ἰδέα πὸς αὐτὴ ἡ ἐποχὴ πέρασε πὰ, πὸς σήμερα οἱ ἄνθρωποι γενήσανε θετικότεροι, ἠθι-

κότεροι, καὶ γι αὐτὸ ἡ λέξη μας εἶναι βαθιά σὰν εἶμαστε ἀναγκασμένοι νὰ σημειώσουμε πὸς καὶ σήμερα βρίζονται ἄνθρωποι πὸν ζηλεύουνε τὴ δόξα τοῦ Μιστριώτη.

Ο κύριος Ἄμαντος εἶναι συντάχτης τοῦ Ἱστορικῶν Λεξικῶν. Εἶναι λοιπὸν ὁ ἀρμοδιότερος, ἔχει τοὺλάχιστο χρέος νὰ βασανίζει τίς πληροφορίες πὸν τοῦ προσφέρουνε, πρὶν τίς παραδώσῃ στὴ δημοσιότητα. Γιατὶ ὅταν ἓνας συντάχτης τοῦ Ἱστορικῶν Λεξικῶν, πὸν σκοπὸ ἔχει νὰ δείξῃ τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῆς ἠθικῆς μας γλώσσας, βγαίνει καὶ θεβαιώνει ἄβασάνιστα πράματα ἀνύπαρχτα, τότε κιντυνεὶ νὰ χαρακτηριστῆ γι ἄνθρωπος μὲ καλὴ πίστῃ, πὸν δὲν πρῶτει πὰ νὰ τοῦχομε καμιά ἐμπιστοσύνη. Σ' ἓνα ἄρθρον του στὴν « Ἀνθρωπότητα » πὸν ἐπιγράφεται: « Πρὸς τὴν μέσην λύσιν », κηρύχεται καὶ αὐτὸς ὅπαδὸς τῆς μιχτῆς γλώσσας. Δικαίωμα του. Ποτὲ δὲ νοῦσαμε τὴν ἀνάγκη νὰ πληροφορηθοῦμε τί φρονεὶ ὁ καὶ Ἄμαντος γιά τὴ γλῶσσα. Λοιπὸν στὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ καὶ Ἄμαντος, πὸν εἶναι συντάχτης τοῦ Ἱστορικῶν Λεξικῶν, δηλαδή ὑπάλληλος τοῦ Κράτους, δείχεται καθαρά συγκοφάντης γιά νὰ χτυπήσῃ τοὺς δημοτικιστῆς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀναγνωρίζει μιά διακροση πὸν εἶναι καλὴ γιά τὴν κωλοφορία μῆς καθαρνεουσιάνισης ἐφημερίδας μὰ πὸν εἶναι ἀνάξιμν γιά ἓναν ἀληθινὸ καὶ σεμνὸ ἐπιστήμινα. Μιλεὶ γιά «Μαλλιακὴ καὶ Ψυχάρικὴ γλῶσσα». Τέτοια γλῶσσα ἐπιστημονικά εἶναι ἀνύπαρχτη. Ὑπάρχει μόνο Ἀημοτικὴ ἢ γλῶσσα δίπλα στὴν Καθαρνεουσα καὶ στὴ Μιχτῆ. Τὰ ἄλλα εἶναι κατασκευασμένα κερνεκακά πὸν μυρίζουνε ἐπιπολαότητα. Στὸ ἴδιο ἄρθρον τοῦ ὁ καὶ Ἄμαντος μὲ τὴν πὸ ἀλαφρὴ συνείδηση, θεβαιώνει πὸς μιά ἀπὸ τίς ἀφορμῆς πὸν γενήσανε τὴ μαλλιακὴ γλῶσσα εἶναι καὶ «αὶ προσοπακαὶ ἀντιπαθεῖα» κατὰ τῶν διαδοῶν τῆς καθαρνεουσίσης». Ψέμα. Τὴ Δημοτικὴ τὴ γενήσανε μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῆς γλῶσσας μας καὶ τίποτες ἄλλο. Θεβαιώνει ἀκόμα πὸς οἱ δημοτικιστῆς γράσωνε τοὺς τύπους: «ἀναπτυγμένους», «διακρομένους» (ἀντὶ ἀνεπτυγμένους καὶ διακεκομένους), «φρουραρκεῖος» (ἀντὶ φρουραρχεῖος), «ἐπέουνας» (ἀντὶ ἐπευσιάνος), «ἐροφάινες» (ἀντὶ ἐρχότανε), «Παρθενός» (ἀντὶ Παρθένος). Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέματα κωλοθεστάτα. Προκαλοῦμε τὸν καὶ Ἄμαντο νὰ μῆς ἀποδείξῃ σὲ πὸν συγγραφέαδημοτικιστῆ τὰ εἶδε γοαυμένα. Θεβαιώνει ἀκόμα πὸς οἱ δημοτικιστῆς κίνουε «ἄρθρον χρησιαν δαλεκτικῶν στοιχείων», ἐνῶ ὄφειλε νὰ ξέσει πὸς ὁ Ψυχάρικος ρητὰ καταδικαίξει τοὺς διληκτικὸς τύπους καὶ μῆς συμβουλεύῃ νὰ μετανευριζόμαστε τοὺς Πανελλήνους. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὸν θεβαιώνει αὐτὰ κωλοπιστος ἢ ἐπιπολαίος: ὅτι καὶ ἄ δεχτοῦμε πάντα εἶναι ἓνα πρῶμα πὸν δὲ σὺβιδάξεται, διαροῖται, μὲ τὴν ἰδιότητα ἓνὸς ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ Κράτους.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΑΜΑΝΤΗΝ

Ὁ Ἄμαντος, Ἀμάντος, τοῦπάλην Ἀμανίτης τῆς «μέσης γλώσσας» πρόβαλε νέος κινυτὸς Λευίτης, καὶ κερνεώνει μαλλιαρὸς καὶ κωρεμένους δέρονε, καὶ ἐνδόξους Μιστριωτικὸς κερνὸς μῆς ξαναφέρει.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΚΗΣ